

❖ FRACURILE NEGRE ❖

1. *Brasarda cu nestemate*

♦

2. *Inimă de Oțel*

♦

3. *Strada Jérusalem*

♦

4. *Arma nevăzută*

♦

5. *Mama Léo*

♦

6. *Înghițitorul de săbii*

♦

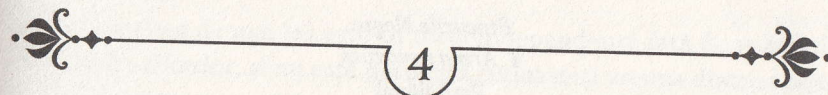
7. *Cavalerii Tezaurului*

♦

8. *Banda Cadet*

PAUL FÉVAL

FRACURILE NEGRE

ARMA
NEVĂZUTĂ

Traducere din limba franceză de
AURELIA ULICI

Cuprins

Cuvânt-înainte	5
I. Diamantele domnișoarei Bernetti	11
II. Confesionalul lui Toulonnais-l'Amitié	20
III. Capitol cu portrete	32
IV. Colonelul	41
V. Cererea în căsătorie	50
VI. Prima întrevedere	59
VII. Prima dresoare	65
VIII. Cina în rulotă	73
IX. Valet de caro, nouă de pică	82
X. Biografia lui Maurice	89
XI. Asasinatul	95
XII. Colonelul	103
XIII. Arestarea	109
XIV. Trezirea	117
XV. Consiliul Fracurilor Negre	126
XVI. Manuscrisul lui Remy d'Arx	134
XVII. Remy d'Arx	148
XVIII. Interogatoriul	156
XIX. Valentine	163
XX. Cadoul de nuntă	171
XXI. Confesiunea Valentinei	179
XXII. Trusoul miresei	188
XXIII. Diavolul	196

Diamantele domnișoarei Bernetti

Într-o seară de vineri, pe la sfârșitul lunii septembrie a anului 1838, înainte de căderea nopții, băiatul de prăvălie al negustorului de vechituri stabilit la colțul străzilor Dupuis și Vendôme tocmai se pregătea să închidă dugheana, când o trăsură elegantă se opri în fața ușii. Prăvăliile din cartierul Temple primesc adesea vizite la fel de importante ca magazinele la modă. Cei din cartierele Saint-Germain și Chaussée-d'Antin au învățat de mult drumul spre acest târg și vin pe ascuns, fie pentru a cumpăra, fie pentru a vinde.

Băiatul trase storurile pe care le coborâse pe jumătate și așteptă, crezând că portiera trăsurii avea să se deschidă. Dar portiera nu se deschise și perdeluța roșie, care ferea interiorul de privirile curioase, rămase coborâtă. Vizitiul, băiat frumos, cu fața luminoasă, își așeză biciul la locul lui, ca și cum ar fi ajuns la capătul călătoriei, și scoase din buzunar o pipă pe care o umplu liniștit.

Deși alsacian, ucenicul cunoștea destul de bine Parisul, căci se întrebă: „Oare un domn așteaptă o doamnă sau o doamnă trage speranță să apară un domn?”

Înainte să se întoarcă la storurile lui, băiatul se uită după colțul străzii Vendôme, ca să vadă cărui sex îi aparținea întârziatul, dar se pomeni dintr-odată față în față cu un domn gras, care arăta mai degrabă a tată de familie, care mergea cu mâinile ascunse în mâneci și care îl salută cu un zâmbet prietenos.

– Ia te uită! Ia te uită! spuse băiatul. Domnul l'Amitié vine în vizită la patron! N-aveți noroc, papa Koenig tocmai a plecat împreună cu doamna la grădina lor de la Saint-Mandé. Proprietari, ce vreți! Nu se simt bine decât la țară. Un petic de iarbă cât o batistă și vreo douășpe tufe de măturică, toate cu câteva frunze veștejite... Să-i spun ceva patronului din partea dumneavoastră?

După ce-i făcu un semn prietenos din cap, domnul l'Amitié îi dădu un ghiont cu cotul și își continuă drumul.

După ochii lui vii și veseli, ai fi zis că este un bărbat încă tânăr, dar barba căruntă, prost îngrijită, îl trăda și dădea semn că se apropie de cincizeci de ani. Sub faldurile unei pelerine cam jerpelitate și care părea să vină direct de pe Judengasse din Frankfurt, se puteau ghici umerii lați și puternici. Pășea fără zgomot, în cizmele lui îmblănite, pe care călătorii le purtau pe deasupra pantofilor pe vremea când existau diligente.

Trecând prin fața vizitiului, mult mai bine îmbrăcat decât el, dădu ușor din cap, apoi trecu pragul prăvăliei.

– Când eu vă spun că patronul este plecat... bombănea în spatele lui ucenicul alsacian.

Domnul l'Amitié, tot cu mâinile vârâte în mâneci, traversă prăvălia care stătea să cadă de vechiturile îngrămădite, printre care s-ar fi găsit și câteva mobile valoroase și stofe scumpe.

Ajuns la ușa din spate, o deschise calm și își continuă drumul.

– Ei, alo! Alo! strigă alsacianul, sunteți surd, domnule? Când eu vă spun...

Nu termină de vorbit. Domnul l'Amitié se oprise. Își așeză mâna pe umărul băiatului, îl privi drept în față și spuse foarte încet câteva cuvinte:

– *Se luminează de ziuă.*

Alsacianul se dădu câțiva pași înapoi și mutra lui naivă exprimă uimirea cea mai profundă.

– Asta înseamnă să ai ghinion! mormăi el, trecându-și degetele prin păr: să dau de un asemenea bucluc când am și eu odată ocazia să mă distrez! La Paris, înainte de a vorbi cu cineva, ar trebui mai întâi să-i ceri actele.

Domnul l'Amitié dădu din cap aprobator și alese un fotoliu comod în care se așeză.

– Vorbești ca din carte, Meyer, prietene, spuse el pe un ton blând și jovial. Ai cheile pivniței?

Meyer ridică din umeri, iar domnul l'Amitié reluă:

– Nu? Taica Koenig este un om prudent... Atunci du-te la cârciumă și cumpără-mi o sticlă de Mâcon, înfundat, din douăzeci și cinci.

Alsacianul se îndrepta spre ușă când domnul l'Amitié îl opri.

* Ghetoul evreiesc din Frankfurt, unul dintre primele din Europa

– Așteaptă, continuă el, am să-ți dau toate instrucțiunile odată. Ai constatat singur slăbiciunea patronului tău pentru frumusețile naturii. În consecință, n-avem de ce ne teme că o să fim deranjați. Până una alta, sunt aici ca la mine acasă...

– Cum ca la dumneavoastră acasă? îl întrerupse Meyer.

– Gura! O să vină un tânăr la vreo treizeci de ani, care cam șchio-pătează și merge sprijinit într-un baston cu măciulie din fildeș. O să te întrebe dacă domnul Koenig este acasă, iar tu îi vei răspunde că da.

Alsacianul protestă energic, dar lasă ochii în jos sub privirea domnului l'Amitié, care continuă:

– Și, vorbind cu mine, o să-mi spui: „Patroane, e cineva aici care vrea să vă vorbească“. Eu voi fi de acord să-l primesc pe vizitatorul în chestiune și, pentru că vine din partea unui prieten, îl voi servi cu un pahar de vin. Atunci, tu vei aduce sticla de Mâcon, înfundată, din douăzeci și cinci, ca și cum ar fi direct din pivniță. Priceput?

– Și de ce toate astea? întrebă Meyer.

– Ai priceput? repetă domnul l'Amitié.

Alsacianul lasă să-i scape un gest de furie neputincioasă.

– Și pe urmă? întrebă el.

– Pe urmă, o să închizi prăvălia și o să te duci la plimbare.

– Și dumneavoastră?

– Nu-ți face tu griji pentru mine, răspunse domnul l'Amitié.

– O să dormiți aici?

– Mai este și ieșirea dinspre alee, fiule.

– Este închisă.

– Uite cheia!

Meyer rămase cu gura căscată văzând lacătul ruginit pe care i-l arăta interlocutorul său.

– Papa Koenig e și el în combinație? se bălbâi el.

– Cine știe, răspunse l'Amitié, mișcându-și mâinile în mâneci.

Meyer era roșu până în vârful urechilor.

– Ascultați, strigă el, mie chestia asta nu-mi miroase a bine și sunteți în stare de cine știe ce porcărie. Eu sunt un om cinstit, așa că ieșiți imediat sau chem poliția!

Domnul l'Amitié se așeză cât mai comod în fotoliu, picior peste picior, așa călduros încălțat cum era.

– A fost odată, spuse el, fără să ridice glasul, un tânăr care se prefăcea că doarme pe o masă în cârciuma Pomme de Pin, în timp ce un lucrător de la bancă era omorât în camera vecină...

– Dormeam! făcu Meyer îngrozit, jur în fața lui Dumnezeu că dormeam! Eram beat, pentru prima dată în viața mea.

– Tânărul este căutat, continuă domnul l'Amitié... Ai văzut vreodată niște hârtiuțe drăguțe ca asta, amice?

Mâna se strecură sub reverele pelerinei de unde scoase o hârtie șampilată care tocmai căzu la picioarele lui Meyer.

Nefericitul băiat se aplecă pentru a vedea mai bine, dar genunchii i se înmuieră, ca și cum ar fi primit o lovitură în cap.

– Un mandat de arestare! rosti el cu o voce sugrumată. Da, știu ce-i asta. Am fost servitor la grefierul din Colmar... și numele meu! Numele meu întreg!... Cine sunteți dumneavoastră?

– Poate că sunt un inspector în exercițiul funcțiunii, răspunse domnul l'Amitié, al cărui zâmbet deveni amenințător. Să vorbim deschis: astăzi sunt pe cale să prind un pește mai mare decât tine. Dacă nu faci fițe, închid ochii în așa fel încât să ai timp să te faci pierdut aiurea. Ia un ludovic, du-te să cumperi vinul și păstrează restul pentru drum. Dacă vrei să mă crezi, în noaptea asta poți să fii în drum spre Germania.

Meyer ieși, clătînându-se. Părul zburlit îi flutura pe cap.

După un sfert de ceas, tot în spatele prăvăliei lui papa Koenig, vânzător de vechituri și amator de plăceri câmpenești, domnul l'Amitié stătea în fața unui gheridon pe care se aflau o sticlă începută, două pahare pline și o lumânare de seu.

De partea cealaltă a mesei se așezase vizitatorul misterios, ale cărui semnalmamente i le dăduse lui Meyer.

Băiatul se făcuse nevăzut.

– Sunt foarte fericit, spunea domnul l'Amitié, care vorbea acum cu un ușor accent german, să fac cunoștință cu un compatriot și un om de aceeași religie cu mine. Ce mai fac prietenii noștri din Karlsruhe, dragă domnule Hans?

– Unii mai bine, alții mai rău, răspunse vizitatorul, a cărei figură avea trăsături tipic israelite.

L'Amitié își lovi palmele una de cealaltă.

– Țta-i răspunsul care-mi place! strigă el. Cum treci de podul din Kehl, nu dai decât de nebuni care-ți vorbesc numai despre drept! Nu, frate?

Hans răspunse cu o mișcare de aprobare din cap. Era un bărbat tânăr, cu trăsături ascuțite și un aer bolnăvicios. Fizionomia sa neliniștită exprima duritate și neîncredere.

– Să ciocnim, reluă l'Amitié. În sănătatea lui Moise, Iacob, Issachar, Jeroboam, Nathan, Solomon și a altora.

Paharele se ciocniră, iar l'Amitié adăugă:

– Așadar, frate dragă, vrei să-mi vinzi câteva vechituri. Sper să nu fie piese de mobilier, căci transportul până aici ar fi prea scump! Or fi mai degrabă stofe? Ah! Zâmbiți, confrate! Pun pariu că este vorba despre dantele! În fiecare an, la Bade e dantelă de milioane, și pe ce umeri frumoși. Dar dumneavoastră sunteți un om înțelept, Hans Spiegel, pe dumneavoastră nu vă interesează umerii frumoși, ci numai dantelele.

Hans Spiegel zâmbea probabil în sinea lui, dar figura îi rămânea în continuare posacă și tristă.

– Mi s-a spus, rosti el încet după ce-și înmuie buzele fără să bea, că sunteți un om cu care se poate negocia o afacere de o anumită importanță, cu bani peșin.

– Cu bani peșin, repetă l'Amitié, în loc de răspuns, cu bani peșin, depinde. Banilor le este frică: se ascund. Ce înțelegeți printr-o afacere importantă, frate Hans?

Spiegel roși imperceptibil și răspunse cu o voce și mai înceată:

– O afacere de o sută... două sute... poate chiar trei sute de mii de franci.

– Dumnezeule! strigă l'Amitié, al naibii de încărcăți umerii frumoși. Spiegel tuși nemulțumit.

– De obicei, spuse el sec, oamenii de condiția și religia noastră nu glumesc când e vorba despre afaceri.

L'Amitié răspunse privirii severe cu o privire molatică, dar ironică.

– Bine, bine, nu vă place să glumiți, frate Hans? Fiecare cu firea lui. Eu nu sunt niciodată melancolic când este vorba să câștig în mod cinstit niște bani.... Să discutăm deci serios și arătați-mi, vă rog, pietricelele.

Hans Spiegel se foi pe scaun și privi spre ușă.

– Dragă confrate, reluă l'Amitié, vă voi servi așa cum ați dorit. Acum să vorbesc deschis și serios. Doriți să dăm cărțile pe față? Fie! Dragă Hans, nu veniți de la Karlsruhe. Dacă erați din cealaltă parte a Rinului, ați fi rămas acolo și ați fi dat jumătate din valoarea diamantelor domnișoarei Bernetti celui care v-ar fi ajutat să treceți frontiera.

Din roșu, Hans Spiegel se făcu livid și șopti:

– Maestre Koenig, nu știu despre ce vorbiți.

- Tălharii ăia, continuă l'Amitié fără să țină cont de proteste, au făcut mult rău ducelor. Cunosce pe cineva căruia i-a venit ideea să dea spargerea înaintea voastră. Dar, domnule Spiegel, dumneavoastră sunteți un tânăr activ și plin de talent. Ați fost mai rapid decât noi. Cât vreți pe sipelele de bijuterii ale domnișoarei Bernetti?

Fața bolnăvicioasă a evreului se întunecă. Avea privirea unei vulpi înfricoșate, care prinde curaj și îi atacă pe câini când este încolțită.

L'Amitié îl cerceta cu coada ochiului. Își mai turnă un pahar cu vin.

- Mă văd obligat să beau de unul singur, spuse el, căci dumneavoastră nu vă este sete.

În timp ce pune paharul golit pe masă, adăugă dintr-odată:

- Ce baston frumos aveți, prietene!

Cu o mișcare instinctivă, Spiegel strânse între picioare bastonul cu măciulie de fildeș. Dar l'Amitié era mult mai sprinten decât lăsa impresia. Se aruncă în față, ca un soldat după armă, și brațul întins peste masă apucă bastonul care îi rămase în mână.

Urmă o scenă mută și rapidă ca fulgerul. Un pistol apărură ca prin minune din buzunarul lui Spiegel, dar îi căzu înainte să aibă timp să apese pe trăgaci.

Râzând amuzat, l'Amitié descărcă pistolul și-l aruncă în celălalt capăt al încăperii.

- Nu mai am douăzeci și cinci de ani, șopti el, dar am încă pumnul tare. Ridicați-vă, prietene, și, dacă mai aveți o jucărie ca asta, păstrați-o pentru o ocazie mai bună.

În timp ce vorbea, deșurubă măciulia de fildeș a bastonului, pe care o scutură deasupra mesei.

Un număr destul de mare de diamante nemontate, cele mai multe de o dimensiune apreciabilă, se rostogoliră și se răspândiră pe postavul jerpelit.

Spiegel rămase nemișcat; s-ar fi zis că împietrise.

L'Amitié luă la întâmplare trei sau patru pietre, pe care le examină cu un aer indiferent.

- Cu astea, spuse el, un băiat ca dumneavoastră, care nu are obiceiuri proaste, poate să se întoarcă în satul lui și să se însoare cu Lischen sau Gretchen, să-și cumpere o fermă și să obțină un loc în consiliul municipal la bătrânețe. Dar, mai întâi, trebuie vândută marfa care nu poate fi dusă în târg. Apoi trebuie să treci de bariera Parisului, unde se întind tot felul de capcane, și, în sfârșit, trebuie trecută granița cu Germania, unde și acolo există capcane cu semnalmente viitorului consilier municipal... Nu sunt supărat pentru figura pe care

mi-ați făcut-o, frate Hans, fiecare își apără bunurile așa cum crede de cuviință, și diamantele vă aparțin din moment ce le-ați furat, dar nu știți ce să faceți cu ele: fără mine ați fi un om pierdut.

Și cum privirea evreului exprima o neîncredere dușmănoasă, l'Amitié adăugă:

- Nu v-au țiuuit urechile? Astăzi, pe la ora patru, am discutat la Siguranță despre povestea dumneavoastră. Diamantele Carlotei Bernetti vin din cele patru colțuri ale lumii: răsărit, apus, sud și nord. Avea o garnitură de diamante care aparținuse familiei princiere Berezov, un colier care ajunsese la ea din sipelele conteselor Ratthiany, o altă brățară împodobise mâna unei prințese din Anglia, o broșă strălucise pe pieptul unei nobile din Spania. Este o mare colecționară și, după propriile ei calcule, flecușetele ei valorează cam jumătate de milion.

- Pe puțin! șopti Spiegel, care lăsa din nou să i se ghicească spiritul israelit.

- Să fie într-un ceas bun! strigă l'Amitié, uite că începem să ne mai trezim. Când domnișoarele de felul celor din neamul Bernetti încep să strige, li se aude vocea la trei leghe în jur, ca șuieratul trenului. În jurul instrumentului principal și ascuțit s-au mai adăugat și voci mai bărbătești, aparținând domnului prinț, domnului conte, domnului președinte, domnului mareșal și altor câțiva agenți de schimb. Poliția nu-și mai vedea capul de atâta treabă! Rezultatul prevăzut: la ora cinci eram în măsură să punem mâna pe dumneavoastră și pe bastonul cu pricina.

- Și dumneavoastră trebuie să mă arestați? întrebă Spiegel cu mult sânge-rece.

L'Amitié izbucni în hohote de râs.

- Nici pomeneală! V-am spus că eu sunt salvatorul dumneavoastră. Eu nu sunt de la poliție, poliția e într-un fel a mea, căci sunt ca un fluturaș care zboară din floare în floare. Meseria noastră nu este deloc ușoară, domnule Spiegel, pentru cei ca dumneavoastră care nu vor să intre în bucluc de la prima lovitură.

Într-adevăr, ați dat o lovitură formidabilă, dar ce vă faceți dacă beneficiul net se soldează cu douăzeci de ani de închisoare la Brest sau Toulon? Noi aștia lalți, nu vreau să mă laud, dar fac parte dintr-o societate care se bucură de o oarecare încredere pe piață, acționăm prudent, ne uităm de două ori la locul unde punem piciorul. Nu improvizăm absolut nimic. Combinațiile noastre sunt rezultatul unor cercetări foarte prudente. Eu, cel care vă vorbește, chiar dacă aș vedea